

Hoofdstuk 79

Lieve kleinkinderen,

Vaak heb ik mensen horen zeggen: 'Ja, ik geloof wel dat er na je dood iets is, maar wat? Dat weet ik niet hoor.'

Van Christenmensen moeten deze mensen vaak niets hebben, want mensen die naar de kerk gaan zijn zo eigenwijs en vooral ook vaak heel onbetrouwbaar. 'Geef mij maar een eerlijke ongelovige!' is er wel eens tegen mij gezegd.

Toch zijn er ook ongelovige mensen, zoals de vijf Filistijnse koningen in onderstaand verhaal, die erkennen dat de God van Israël de enige echte God is.

En riep ook niet de hoofdman van de soldaten die Jezus kruisigden: 'Waarlijk, deze Jezus was een Zoon van God!'

Niet alleen Christenen getuigen (of getuigen niet....) dat God de Schepper is van hemel en aarde, ja van het hele heelal.

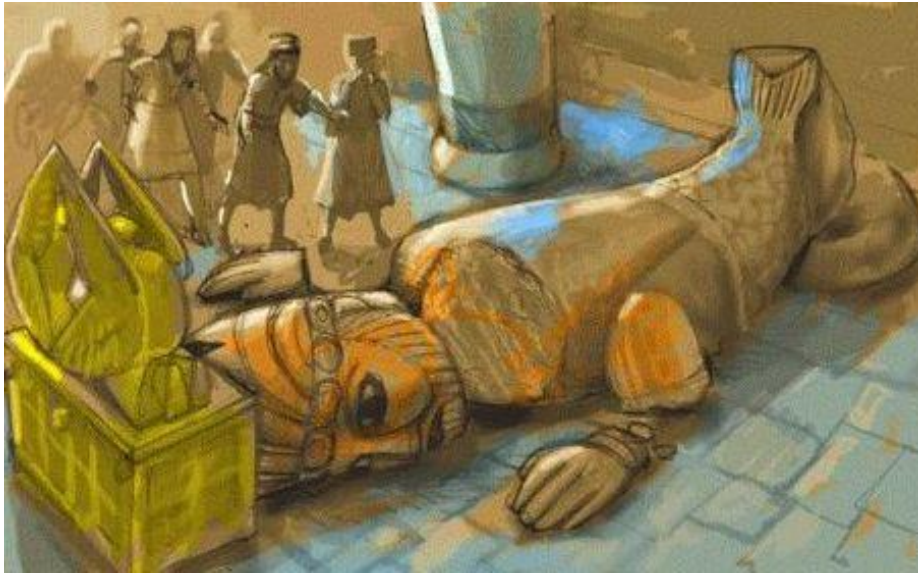
Hoofdstuk 79 - De ark van Israëls God - 1 Samuël 5, 6 en 7

Zo stond dan de ark van God in de tempel van Dagon in de stad Asdod: een smalle gouden kist voor het machtig grote Dagonbeeld. Nog nooit waren de priesters zo trots geweest als die middag, toen de ark in hun tempel binnengebracht werd. En daar hadden ze alle reden voor: Hun god Dagon was nog sterker dan die machtige God van Israël. Hij had hem overwonnen!

Dagon, de god van de Filistijnen.

In alle vroegte waren de priesters de volgende ochtend al weer in de tempel. Ze verwachtten dat veel mensen zouden komen om dankoffers te brengen. Maar deze dag begon niet zo goed: op de grond, vlak voor de ark lag het grote beeld van Dagon. En verder was er niets gebeurd.

Op de grond vlak lag het grote beeld van Dagon.

Een ongeluk kon dit niet wezen. Was die God van de Hebreërs dan toch sterker dan ze gedacht hadden? Vlug zetten ze het beeld overeind en terug op zijn plaats. *Niemand mocht dit weten!* Maar toen ze een dag later 's ochtends vroeg in hun tempel kwamen, lag hun god weer op de grond en deze keer konden ze het niet geheim houden. Het beeld was gebroken en het hoofd en de beide handen lagen op de drempel. Alleen de romp van het beeld was nog heel. 'Verschrikkelijk,' zeiden de priesters tegen elkaar. 'Dit is niet best!'

En dit kon nooit hersteld worden voordat de eerste mensen er zouden zijn. De hele dag stond er een soldaat bij de drempel, die ervoor moest zorgen dat niemand op die drempel zou gaan staan.

Ja, want waar het heilig hoofd van Dagon op gelegen heeft, daar ga je toch niet meer op staan!

Vanaf die dag kwam er in de tempel in Asdod een nieuwe regel: niemand mag meer op de drempel van de deur in de tempel gaan staan. En dat deden ze. Iedereen stapte over de drempel heen.

Het beeld van Dagon was al weer snel gemaakt en na die twee keer viel het niet weer. De priester staken hun hoofden weer omhoog en spraken weer over de macht van Dagon. Hij was toch sterker dan de God van de Hebreërs.

Maar plotseling brak er onverwachts een ziekte uit onder de bevolking van Asdod en de omliggende dorpen. De mensen kregen over hun hele lichaam pijnlijke zweren, die erg besmettelijk waren. Al vrij snel stierven de eerste mensen. De straten waren uitgestorven, want iedereen was bang om besmet te worden. Ook op het land om de stad heen werkte bijna niemand meer.

En tot overmaat van ramp brak er ook nog een muizenplaag uit. Nog nooit waren er zoveel muizen geweest als nu. En alles vreten ze op. In hun huizen het brood en buiten op het veld het bijna rijpe koren. Het leek wel alsof Dagon, de god van het koren dit muizenleger niet de baas kon.

Een muizenplaag...

De mensen van Asdod wisten het zeker. Deze beide plagen kwamen van de God van de Israëlieten. Hij strafte hen met die etterende zweren en de muizenplaag. En de reden was dat zijn ark te pronk stond in de tempel van Dagon. Offers van priesters hielpen niets en geen dokter noch medicijnman kon iemand van zijn zweren genezen. Nee, het werd alleen maar erger. Het was jammer dat het zo gegaan was. Ze waren zo trots op die ark geweest en ze hadden er zo hard voor gevochten, maar nu moest die heilige kist van Israëls God weg! Ze riepen de vijf koningen bij elkaar en zeiden tegen hen dat de ark niet langer in hun stad Asdod kon blijven. Het was ook niet eerlijk dat één stad moest lijden. De ark moest verhuizen naar de stad Gath.

Een dag later droegen de mannen van Asdod de gouden kist plechtig naar Gath. Ze waren erg blij dat ze van de ark verlost waren. Maar de ark was nog maar nauwelijks in Gath of ook daar braken de plagen uit. De muizen vreten alle vruchten van het land en veel mensen vergingen van de pijn door de etterende zweren.

De oudsten van de stad Gath hadden de ark het liefst direct doorgestuurd naar de volgende stad, maar dat ging niet zo één, twee, drie. De vijf koningen hadden een wet gemaakt en daar moesten ze zich aan houden.

De mannen van Asdod droegen de gouden kist plechtig naar Gath.

Maar toen de plagen in de stad Gath al erger werden en ook hier veel mensen stierven, riepen ze de vijf koningen weer bijeen en na een lang overleg beslisten ze dat de ark nu maar naar de stad Ekron moest. Daar zouden ze wel niet blij zijn met de komst van de ark, maar het was niet meer dan billijk. De steden Asdod en Gath hadden al meer dan genoeg te lijden gehad.

De ark was nog maar net binnen de stadspoorten van Ekron of ook daar begonnen de plagen. En hier waren ze nog veel erger dan in de beide eerste steden. De oudsten van de stad Ekron wachtten niet lang. Weer moesten de vijf koningen bijeen komen en een besluit nemen hoe het nu verder moest. De mannen van Ekron waren duidelijk. Bitter zeiden ze tegen de vijf koningen: ‘Jullie hebben deze gouden kist van Israëls God hier naar ons toegebracht om ons en ons volk te doden.... *Breng dat onheilsding terug naar het land Israël!* Ons hele land gaat kapot. Moeten er in de steden Askalon en Gaza eerst ook nog veel doden vallen, voordat jullie willen geloven dat wij verkeerd bezig zijn?’ Hoe jammer ze het ook vonden, maar de vijf koningen moesten wel toestemming geven om de ark terug te sturen naar het land Israël.

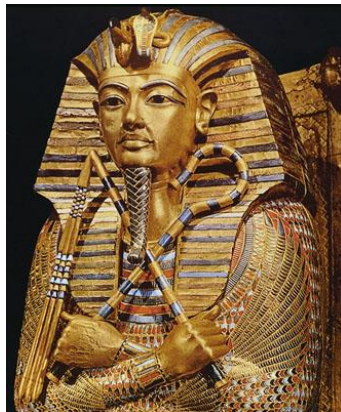
Maar het volgende probleem was: hoe moest die gouden kist teruggestuurd worden? Ze vroegen het aan de priesters van Dagon. Die hoefden er niet lang over na te denken. Ze kwamen met een verstandig plan. ‘Eén van beiden,’ zeiden ze, ‘de God van Israël heeft deze plagen over ons gebracht en dan moet Hij zijn heilige ark terug hebben. Of, en dat zou ook nog kunnen, het zijn gewoon rampen die ons zijn overkomen. En dan heeft het geen

zin om deze gouden kist terug te sturen. Die God van Israël moet ons zelf laten zien of deze plagen van Hem kwamen of niet.

Jullie moeten een nieuwe wagen maken. Dan moeten jullie twee koeien uitkiezen die jonge kalfjes hebben. Het moeten koeien zijn die nog nooit eerder een wagen getrokken hebben. Die moeten jullie voor de wagen zetten. Maar de kalfjes moeten jullie terugbrengen naar de stal. Dan moeten jullie die kist van de God van de Hebreërs op de wagen zetten. Wanneer die koeien bij hun kalfjes vandaan gaan de kant op van Israël, dan is het duidelijk dat die rampen van hun God afkomstig zijn. Maar wanneer die koeien terug willen naar hun kalfjes dan heeft die God ons niet gestraft en zullen de plagen vanzelf weer voorbij gaan.

Maar denk erom dat jullie die ark niet zo maar op de wagen zetten. Er moet wel een schuldoffer bij. Anders zou die God wel eens nog veel bozer op ons kunnen worden. Maak vijf gouden muizen en vijf gouden zweren, net zoveel steden als wij hebben en doe die in een kistje naast de heilige ark.

Laat daarna de koeien los en kijk welke kant ze uitgaan. Want het heeft geen zin om nog langer tegen die God van Israël te vechten zoals de Farao van Egypte lang geleden deed. Hij verloor het toen die plagen al maar erger werden.'

De Farao van Egypte verloor het van de God van Israël.

De vijf koningen luisterden naar de wijze raad van hun priesters en maakten alles klaar. Op een mooie dag in de lente stond een nieuwe wagen bij de stadspoort van Ekron klaar om de weg op te gaan naar Beth-Semes, de eerste stad over de grens van Israël. Twee koeien waren voor de wagen gespannen en daarnaast stonden hun pasgeboren kalfjes. Op de wagen stond de ark onder zware kleden en daarnaast het kistje met het gouden zoenoffer. Achter de wagen stonden de vijf koningen van de Filistijnen. Ze gaven een teken en de kalfjes werden naar de stal gebracht. Hoe zou het nu verder gaan?

De beide koeien schudden hun koppen en loeiden luid om hun kalfjes.

Plotseling, alsof ze gestuurd, ja gedreven werden liepen ze de weg op de kant uit naar Beth-Semes.

De vijf koningen bleven eerbiedig en zwijgend achter. Nooit eerder hadden ze beseft, welk een machtig God die God van Israël was. Een God die alles ziet en alles weet. Een God die op zijn tijd zijn heilige wil oplegt aan mensen, aan dieren, aan heel zijn schepping....

Langzaam en op grote afstand liepen ze achter de wagen aan die getrokken werd door twee luid loeiende koeien.

Die dag waren de mannen van Beth-Semes in het dal aan het werk. Terwijl ze het koren maaiden, zagen ze plotseling de heilige ark op een wagen aankomen. Er zat geen man op de wagen om de koeien te sturen. Ook zagen ze op kleine afstand de vijf Filistijnse koningen in hun prachtige koningskleren. Benieuwd keken ze wat dit te betekenen had.

Toen riep er iemand: ‘De ark. De ark van God komt terug uit het land van de Filistijnen! Onze God komt terug uit het land van de vijand.’

‘Onze God komt terug uit het land van de vijand.’

Ze stopten met werken en liepen de ark tegemoet. De beide koeien gingen van de weg af en liepen het land van Jozua op, een boer die in Beth-Semes woonde. Bij een grote steen bleven de koeien staan. In Beth-Semes woonden Levieten, die na dit blijde nieuws gehoord te hebben, snel kwamen toelopen. Zij tilden de ark van de wagen en zetten hem op een grote platte steen. Ze hakten de wagen in stukken en van het hout maakten ze een vuur. Ze slachtten de koeien en offerden die aan de Heer.

De vijf koningen van de Filistijnen hadden alles gezien. Ze gingen terug naar hun eigen land. Zij hadden hun plicht gedaan. Zoals het koningen betaamd, hadden zij hun hoge Gast uitgeleide gedaan tot over de grens.

De hele dag was het feest in het dal van Beth-Semes. De één na de ander bracht zijn offer en de wijn vloeide overmatig. Kwam het daardoor dat ze overmoedig en nieuwsgierig werden? Ze vergaten Gods wetten en heel brutaal liepen ze naar de heilige ark en keken erin.

Diezelfde avond nog brak er een plaag uit en stierven er zeventig mensen. Zo werd de blijde dag dat de ark des Heren terugkwam in Israël, een dag van bittere rouw.

De inwoners van Beth-Semes durfden de ark niet langer te houden. Ze vroegen de mensen van Kirjath-Jearim om de ark bij hen vandaan op te halen. En zo kwam de ark in het huis van Abinadab, waar hij lange jaren heeft gestaan.

Inwoners van de stad Beth-Semes